

พลังชีวิตของภาษาจ้วงมณฑลกว่างสี ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน
Language Vitality of the Zhuang language in Guangxi Province
People's Republic of China

หวง หยวนหยวน, ขนิษฐา ไจมน์,

บุญเหลือ ไจมน์ และ ธนพร หมูคำ

มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง

Huang Yuanyuan, Kanita Chaimano,
Boonlue Chaimano and Thanaporn Mookham
Lampang Rajabhat University, Thailand
Corresponding Author, E-mail:377646736@qq.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการแปรคำศัพท์ภาษาจ้วงที่ใช้ในชีวิตประจำวัน จำนวน 200 คำจากคำศัพท์ภาษาจ้วง 16 หมวด ในเขตเมืองจิ้งซี มณฑลกว่างสี ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีค่าสถิติร้อยละประกอบการอธิบายแบบพรรณนาวิเคราะห์ ผู้วิจัยคัดเลือกผู้บอกภาษา ที่พูดภาษาจ้วงใน 2 เขต ได้แก่ เขตชนบทภาคใต้และเขตเมืองภาคเหนือของเมืองจิ้งซี แบ่งผู้บอกภาษาเป็นสามกลุ่มอายุ คือ กลุ่มอายุ 65 ปีขึ้นไป 15 คน กลุ่มอายุ 30-55 ปี 15 คน และกลุ่มอายุ 10-25 ปี 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยบัตรคำ แบบสอบถามทัศนคติ และตารางเปรียบเทียบคำศัพท์

ผลการวิจัยพบว่า มีความแตกต่างของการใช้คำศัพท์ภาษาจ้วงดั้งเดิมระหว่างเขตชนบท จำนวน 134 คำ คิดเป็นร้อยละ 67 และเขตเมือง จำนวน 66 คำ คิดเป็นร้อยละ 33 การเปลี่ยนแปลงคำศัพท์ตามกลุ่มอายุ โดยกลุ่มอายุ 10-25 ปี มีการเปลี่ยนแปลง 5 ด้าน ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะ การเปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์ การเปลี่ยนแปลงอันเนื่องมาจากภาษาจีนกลาง การสูญเสีย และการเปลี่ยนแปลงจากปัจจัยภายนอก กลุ่มอายุ 30-55 ปี และ กลุ่มอายุ 65 ปีขึ้นไป มีการเปลี่ยนแปลงจากปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก โดยมีเหตุผลจากการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ และอิทธิพลจากภาษาภายนอกชุมชน แม้ภาษาจ้วงจะยังคงรักษาความหมายของคำศัพท์ดั้งเดิมไว้ หากแต่การเปลี่ยนแปลงจากปัจจัยภายนอก เช่น การใช้ภาษาจีนกลางหรือภาษาอื่น ทำให้เกิดการผสมผสานกับสำเนียงท้องถิ่นหรือบางครั้งทำให้คำศัพท์หายไปจากภาษา

คำสำคัญ : พลังชีวิตของภาษา; ภาษาจ้วง; มณฑลกว่างสี

* วันที่รับบทความ : 17 กรกฎาคม 2567; วันที่แก้ไขบทความ 14 กรกฎาคม 2567; วันที่ตอบรับบทความ : 15 กรกฎาคม 2567

Received: July 17 2024; Revised: July 14 2024; Accepted: July 15 2024

Abstract

This research article aims to study the transformation of 200 Zhuang vocabulary words used in daily life, from 16 categories of Zhuang vocabulary, in the Jingxi City area, Guangxi Province, People's Republic of China. This research is qualitative, with descriptive statistical percentages. The researcher selected language informants who speak Zhuang in two areas: the southern rural area and the northern urban area of Jingxi City. The language informants are divided into three age groups: 15 people aged 65 and above, 15 people aged 30-55, and 15 people aged 10-25. The research tools included word cards, attitude questionnaires, and vocabulary comparison tables.

The research findings revealed differences in the use of traditional Zhuang vocabulary between the rural area, with 134 words (67%), and the urban area, with 66 words (33%). The vocabulary changes by age group showed that the 10-25 age group experienced changes in five aspects: consonant sound changes, tone changes, changes due to Mandarin influence, vocabulary loss, and changes from external factors. The 30-55 and 65 and above age groups experienced changes from both internal and external factors, with reasons stemming from language use in various situations and influences from languages outside the community. Although the Zhuang language retains the original meanings of its vocabulary, external factors such as the use of Mandarin or other languages have led to a blending with local dialects or, in some cases, the disappearance of certain vocabulary from the language.

Keywords: Language vitality; Zhuang language; Guangxi Province

บทนำ

ภาษาที่ใช้สื่อสารในทุกวันนี้มีอยู่เป็นจำนวนมาก บางภาษามีทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน บางภาษามีเพียงภาษาพูดเท่านั้น มนุษย์ต่างใช้ภาษาเพื่อถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึก ความคิดของตนเอง เพื่อสื่อสารกันในสังคม แต่ละสังคมจึงได้มีการกำหนดภาษาขึ้นใช้ อาจเป็นภาษาที่คิดประดิษฐ์ และตกลงกันในสังคมหรืออาจหยิบยืมภาษาของอีกสังคมมาใช้ ดังที่ วาริต เจริญราษฎร์ (2562 : 30) ได้กล่าวว่า ภาษามีความสำคัญต่อมนุษย์เป็นอย่างมาก เพราะเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความต้องการของมนุษย์ และยังเป็นเครื่องมือของการเรียนรู้ การพัฒนาความคิด การถ่ายทอดวัฒนธรรมและการประกอบอาชีพของมนุษย์ โดยแต่ละภาษาจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ

พลังชีวิตของภาษา คือ ระดับของการใช้ภาษาเพื่อเป็นเครื่องมือในการสื่อสารในบริบททางสังคมที่หลากหลายด้วยวัตถุประสงค์ที่เฉพาะเจาะจง พลังชีวิตของภาษาจะมีระดับสูงหากผู้พูดภาษาทุกกลุ่มอายุ มีการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันทั้งในบ้านและนอกบ้าน และใช้ภาษาในหัวข้อของการสนทนาเกือบทุกหัวข้อ (Summer Institute of Linguistics, 2015 : 1) The Royal Institute (2010, 483) ได้เสนอถึง พลังชีวิตของภาษาว่า การที่ภาษายังมีผู้พูดเป็นภาษาแม่อยู่เป็นคุณสมบัติหนึ่งที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการจำแนกความแตกต่างระหว่างภาษา ความมีชีวิตเป็น 1 ใน 4 เกณฑ์ที่เสนอโดย โจชัว ฟิชแมน (Fishman, 1972 : 1) ส่วนอีก 3 เกณฑ์ คือ การทำให้เป็นภาษามาตรฐาน ความเป็นเอกเทศ และความมีชีวิตเป็นเกณฑ์ที่

ใช้แยกความแตกต่างระหว่างภาษาที่ตายแล้วกับภาษาที่ยังคงอยู่ เช่น ภาษาละตินเป็นภาษาที่ตายแล้ว คือ ไม่มีผู้พูดเป็นภาษาแม่ ส่วนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่ยังมีชีวิตอยู่”

ภาษาจ้วงเป็นภาษาหนึ่งในภาษาตระกูลไท (Tai Family) เช่นเดียวกับภาษาไทย จากการศึกษาภาษาจ้วงและภาษาไทยในเบื้องต้นพบว่า มีคำร่วมเชื้อสาย (cognate words) ที่เป็นคำเรียกเครือญาติ คำเรียกส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย คำเรียกสภาพธรรมชาติ เช่น คำว่า ‘พ่อ’, ‘พี่’, ‘ปาก’, ‘ฝน’, ‘ไก่’ และ ‘เสียม’ ภาษาไทยออกเสียงว่า /pho:41/, /phi:41/, /pa:k21/, /fon24/, /kaj21/ และ /siam24/ ตามลำดับ ในขณะที่ภาษาจ้วงออกเสียงว่า /po33/, /pi:12/, /pa:k33/, /fon31/, /kaj33/ และ /siam12/ ตามลำดับ จากตัวอย่างคำข้างต้นแสดงให้เห็นว่า คำว่า ‘พ่อ’ /pho:41/ และ ‘พี่’ /phi:41/ ภาษาไทยเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะ /ph/ ส่วนภาษาจ้วง คือ คำว่า /po33/ และ /pi:12/ เป็นเสียงพยัญชนะ /p/ ซึ่งเสียงพยัญชนะ /ph/ ภาษาไทยจะปฎิภาคกับเสียงพยัญชนะ /p/ ในภาษาจ้วง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ เสียงพยัญชนะกัก ไม่ก้อง มีลมในภาษาไทย จะกลายเป็นเสียงพยัญชนะกัก ไม่ก้อง ไม่มีลมในภาษาจ้วง เช่นเดียวกับภาษาไทยถิ่นเหนือหรือภาษาคำเมืองที่ใช้พูดในประเทศไทย เป็นต้น ส่วนคำว่า ‘ฝน’ /fon24/ ‘ไก่’ /kaj21/ และ ‘เสียม’ /siam24/ ในภาษาไทยนั้น ภาษาจ้วงออกเสียงเป็น /fon31/, /kaj33/ และ /siam12/ ตามลำดับเสียงพยัญชนะและเสียงสระของคำศัพท์เหล่านี้ในภาษาไทยตรงกับเสียงพยัญชนะและเสียงสระในภาษาจ้วง ต่างกันแต่เพียงเสียงวรรณยุกต์เท่านั้น จากลักษณะดังกล่าวจึงเป็นเครื่องยืนยันได้ว่าภาษาไทยและภาษาจ้วงเป็นภาษาที่อยู่ในตระกูลเดียวกัน คือ ตระกูลไท (Tai language family) Liang Zhenshi (2527 : 20) ในงานวิจัยเรื่อง ‘On the Kinship of Zhuang Language and Chinese’ ได้กล่าวถึง ภาษาจ้วงเป็นภาษาในภาคกลางและภาคใต้ของมณฑลกว่างซี เช่นเดียวกับในพื้นที่กว้างใหญ่ที่ทิศเหนือติดต่อกับก๊วยโจว ในมณฑลกว่างซี ประชากรของจ้วงประมาณ 12 ล้านคน ภาษาจ้วงมีบทบาทสำคัญในฐานะเป็นภาษาชนกลุ่มน้อยเขตปกครองตนเอง สถานีกระจายเสียงประชาชนกว่างซีมีรายการภาษาจ้วงทุกวัน ออกอากาศทั่วทั้งภูมิภาคเป็นภาษาจ้วง ในสถานที่ ที่ชาวจ้วงอาศัยอยู่ด้วยกัน กล่าวได้ว่า ภาษาจ้วง คือ ความเชื่อมโยงระหว่างผู้คนจากทุกกลุ่มชาติพันธุ์ นักวิชาการชาวจีนจัดภาษาจ้วงเป็นภาษาในสาขาจ้วง-ไต (Zhuang-Dai) ของตระกูลภาษาจ้วงไผ่ (Zhuangpei) ของตระกูลภาษาซิโน – ทิเบต (Sino-Tibetan language family)

ภาษาจ้วงสามารถแบ่งออกเป็นสองภาษาหลัก ได้แก่ ภาษาถิ่นเหนือและภาษาถิ่นใต้ โดยมีเมืองหยูเจียงและเมืองไหวเจียงเป็นจุดเชื่อมต่อของทั้งสองภาษา ประมาณร้อยละ 70 ของประชากรจ้วงพูดภาษาเหนือ และน้อยกว่าร้อยละ 30 ของประชากรจ้วงพูดภาษาใต้ (Liang Zhenshi, On the Kinship of Zhuang Language and Chinese, 2527 : 20) นักวิจัยคนจีน Wei Li (2009 : 101) อธิบายภาษาจ้วงไว้ในงานวิจัยเรื่อง A Review of the Influence of Zhuang Language on Guangxi Chinese Dialects ว่า ภาษาจ้วงเป็นภาษาของชาวจ้วง และเป็นเครื่องมือสื่อสารหลักสำหรับชาวจ้วง ยกเว้นภาคตะวันออกของกว่างซี ภาษาจ้วงมีการกระจายในพื้นที่ส่วนใหญ่ของกว่างซี และส่วนใหญ่กระจุกตัวในมณฑล (เขต) ภายใต้เขต

อำนาจของทงเมืองของหนานหนิง หลิวโจว ไปเซอ และเหอฉือ ภาษาจ้วงในกวางสีแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ ทิศใต้และทิศเหนือ ล้อมรอบด้วยแม่น้ำหย่งเจียงอย่างคร่ำว ๆ และขยายไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือติดต่อกับแม่น้ำโหยวเจียง ทางตอนใต้ของแม่น้ำเป็นเขตภาษาทางใต้ และตอนเหนือของแม่น้ำเป็นเขตภาษาล้านทางเหนือ พื้นที่ภาษาทางใต้ยังแบ่งออกเป็น 5 ภาษาท้องถิ่น ได้แก่ ภาษาล้านหย่งหนาน (Yongnan) ภาษาล้านเจ้าเจียง (Zuojiang) ภาษาล้านเต้อเจียง (Dejiang) ภาษาล้านเหยียน (Yanguang) และภาษาล้านเหวินหม่า (Wenma) พื้นที่ภาษาทางเหนือแบ่งออกเป็นมณฑลกวางสีตอนเหนือเพิ่มเติม (Wei Li, 2009 : 1) จากงานวิจัยของกาน หยิง, ธนานันท์ ตรงดี และลู่เสี่ยวฉิน (2553 : 1) ในเรื่องการศึกษาความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรมด้านการดำเนินชีวิตและการผลิตของไทย จ้วง และจีนกวางตุ้ง โดยศึกษาจากคำร่วมเชื้อสาย สรุปได้ว่า คำร่วมเชื้อสายเกี่ยวกับการเกษตรของทั้งสามภาษามีจำนวนมาก เช่น คำที่ใช้ในการเกษตร เช่น ‘ข้าว’ /haw31/ และคำว่า ‘นา’ /na:44/ คำที่ใช้ในการทอผ้า เช่น ‘ฝ้าย’ /pha:j25/ คำที่ใช้ในการตีเหล็ก เช่น ‘ตี’ /ti:t53/ ‘เหล็ก’ /lek44/ แสดงว่าชาวไทย ชาวจ้วง และชาวจีนกวางตุ้งมีความผูกพันกับระบบการดำเนินชีวิตและการผลิตเชิงเกษตรกรรม

นอกจากนี้ การที่ผู้วิจัยเป็นชาวจ้วง อาศัย และเติบโตในสังคมจ้วง มีภาษาจ้วงเป็นภาษาแม่ พบว่าในปัจจุบัน คำศัพท์ภาษาจ้วงมีการเปลี่ยนแปลงไปจากอดีตเป็นจำนวนมาก เช่น คำว่า ‘กิน’ ภาษาจ้วงที่ใช้พูดในเมืองจิ้งซี สมัยก่อนออกเสียง /kin33/ ปัจจุบันนี้ออกเสียง /kə:n24/ คำว่า ‘ข้าว’ ภาษาจ้วงที่ใช้พูดในเมืองจิ้งซี สมัยก่อนออกเสียง /khəw25/ ปัจจุบันนี้ออกเสียง /haw25/ และคำว่า ‘ผัก’ ภาษาจ้วงที่ใช้พูดในเมืองจิ้งซี สมัยก่อนออกเสียง /phak31/ ปัจจุบันนี้ออกเสียง /phiak31/ เป็นต้น

Yuan Shanlai&Huang Nanjing (2005 : 64) มณฑลกวางสีเป็นพื้นที่ที่มีคนหลากหลายชาติพันธุ์ อาศัยอยู่อย่างกระจัดกระจาย หากไม่นับรวมกลุ่มชาติพันธุ์หุยแล้ว จะประกอบด้วย 12 กลุ่มชาติพันธุ์ โดยที่กลุ่มชาติพันธุ์เหล่านี้มีภาษาของตนเอง ซึ่งถ้านับภาษาย่อยแล้วจะมีถึง 77 ภาษา ภาษาจ้วงก็เป็นหนึ่งในภาษาที่ใช้พูดโดยกลุ่มชาติพันธุ์ในมณฑลกวางสี ภาษาจ้วงแบ่งออกเป็นสองภาษาหลัก ได้แก่ ภาษาจ้วงถิ่นใต้ และภาษาจ้วงถิ่นเหนือ Zuo Jiang (จั่วเจียง) Yongjiang (โย่วเจียง) และ Yujiang (อวี่เจียง) ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนภาษาของภาษาจ้วง มี 6 ปัจจัยหลัก พบว่า 1) ปัจจัยด้านการย้ายถิ่นฐาน 2) ปัจจัยด้านการเมือง 3) ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ 4) ปัจจัยด้านวรรณกรรมและศิลปะที่มีต่อภาษาจ้วง 5) ปัจจัยด้านสื่อสมัยใหม่ และ 6) ปัจจัยด้านการศึกษา และ หยิงหยิง เหลียง (2562 : 3) ได้เสนอว่า เขตปกครองตนเอง กวางสีจ้วง เป็นเขตปกครองตนเองระดับจังหวัดตั้งอยู่ทางภาคใต้ของเทศจีน มีประชากรจำนวน 49.26 ล้านคน ซึ่งมีจำนวนเป็นอันดับ 11 ของเทศจีน (จำนวนประชากรแต่ละมณฑลของเทศจีน, 2561) ด้วยเหตุที่ว่าเขตปกครองตนเองกวางสีจ้วงและประเทศไทยมีทำเลที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ที่ใกล้เคียงกัน เมืองหนานหนิงยังเป็นสถานที่ถาวรของงานแสดงสินค้า China-ASEA ทำให้ปัจจุบันนี้มีสถาบันทั้งหมด 25 แห่ง ที่เปิดสอนหลักสูตรภาษาไทย จากเว็บไซต์ China Discovery (2560 : 1) ได้แนะนำเขตปกครองตนเองกวางสีจ้วงว่า เป็นเขต

ปกครองตนเองแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่ทางภาคใต้ของสาธารณรัฐประชาชนจีน มีอาณาเขตติดกับประเทศเวียดนาม (จังหวัดท่าซาง จังหวัดกาบั่ง จังหวัดหลั่งเซิน และจังหวัดกว๋างนิญ) และอ่าวตังเกี๋ย กวางสีเดิมเป็นมณฑล และได้กลายเป็นเขตปกครองตนเองเมื่อปี ค.ศ. 1958 ปัจจุบันมีเมืองหลวงคือ หนานหนิง กวางสีมีลักษณะภูมิประเทศเป็นภูเขาทางตอนใต้ของประเทศจีน ตั้งอยู่บริเวณที่เป็นชายขอบของอารยธรรมจีนเกือบทุกช่วงเวลาของประวัติศาสตร์จีน มีชื่อย่อว่า "ก๊วย" (จีน: 桂; พินอิน: Gui; จ้วง: Gvei) มาจากชื่อเมือง ก๊วยหลิน ซึ่งเป็นเมืองหลวงของมณฑลทั้งในสมัยราชวงศ์หมิงและราชวงศ์ชิง กวางสีประกอบไปด้วยประชากรที่เป็นชนกลุ่มน้อยมากที่สุดของประเทศจีน โดยเฉพาะชาวจ้วง ซึ่ง คิดเป็นร้อยละ 32 ของประชากร ภาษาถิ่นต่าง ๆ ที่ใช้พูดนอกเหนือจากภาษาจีนกลาง เช่น ภาษาจีนผิง ภาษาจ้วง ภาษาต้ง ภาษาแคะ และภาษาจีนหมิ่น

เนื่องจากผู้วิจัยเป็นชาวจ้วง มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่เมืองจิ้งซี เขตปกครองตนเองชนชาติจ้วง และมณฑล กวางสี ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน และมีพื้นเพดั้งเดิมเป็นชาวนาสืบทอดกันมาตั้งแต่ครั้งบรรพบุรุษ จนปัจจุบัน ผู้วิจัยมีความคุ้นเคยและใช้ภาษาจ้วงเป็นภาษาแม่ ได้สังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงของภาษาจ้วง โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงด้านคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน มีการแปรคำศัพท์ทั้งด้านเสียงและความหมาย ดังกล่าวมาข้างต้น อีกทั้งในปัจจุบันชาวจ้วงหันมาใช้ภาษาจีนกลางในการสนทนามากขึ้นเป็นลำดับ วัยรุ่นหนุ่มสาวและเด็กเล็ก ๆ ใช้ภาษาจ้วงในการสนทนาในแวดวงที่แคบลง อันสะท้อนให้เห็นถึงการถดถอยของภาษาจ้วงที่จะมีขึ้นในอนาคต ผู้วิจัยจึงอยากศึกษาการแปรของคำศัพท์ภาษาจ้วง และทัศนคติของผู้ใช้ภาษาที่มีต่อภาษาจ้วงของตนเอง ทั้งนี้เพื่อให้เห็นพลังชีวิตของภาษาจ้วง เขตปกครองตนเองกวางสีจ้วง สาธารณรัฐประชาชนจีน ว่าอยู่ในระดับใด และมีแนวโน้มของภาษาอย่างไรในอนาคต ซึ่งผลของการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนและการกำหนดนโยบายภาษาจ้วงในเรื่องการสืบทอดในสังคมมากขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาการแปรของคำศัพท์ภาษาจ้วงที่ใช้พูดในเขตเมืองจิ้งซี มณฑล กวางสี ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยเรื่อง "พลังชีวิตของภาษาจ้วง มณฑล กวางสี ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน" การวิจัยนี้จึงมุ่งเน้นไปที่การเปรียบเทียบผู้พูดภาษาจ้วงที่อาศัยอยู่ในชนบทและในเมือง เพื่อดูว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงของคำศัพท์ที่แตกต่างกันมากน้อยเพียงใด

ผู้วิจัยนำเสนอการดำเนินการศึกษาวิจัย โดยแบ่งขั้นตอนเป็นหัวข้อหลักๆ 4 หัวข้อ ต่อไปนี้

1. กลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือวิจัยที่ใช้ในการศึกษา

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การคัดเลือกกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยแบ่งขั้นตอนการคัดเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 เขตพื้นที่ คือ หมู่บ้านหัวดั่ง ตำบลหัวดั่ง อำเภอจิ้งซี เมืองจิ้งซีซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของเมืองจิ้งซีและเขตเมืองจิ้งซี ภาคเหนือของเมืองจิ้งซี

ผู้วิจัยกำหนดพื้นที่ในการศึกษาโดยเลือกศึกษาพื้นที่ที่ใช้เป็นตัวแทนของกลุ่มภาษาจ้วง ซึ่งผู้พูดภาษาจ้วงในชนบทยังใช้ภาษาจ้วงดั้งเดิมในการติดต่อสื่อสารกันในชีวิตประจำวัน แต่ในขณะเดียวกัน ในเขตเมืองจิ้งซี ผู้คนในเขตเมืองต้องใช้ภาษาจีนมาตรฐาน หรือภาษาอื่นที่มีความสำคัญและสร้างผลกระทบในวงกว้างมากกว่าภาษาจ้วงอย่างอดีตที่เคยใช้มา

1.1 การคัดเลือกผู้บอกภาษา

ผู้วิจัยคัดเลือกผู้บอกภาษาจากการเลือกแบบเจาะจง โดยกำหนดจำนวนผู้บอกภาษาออกเป็น 3 รุ่นอายุ เพื่อเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงด้านเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ ตลอดจนความหมายของคำศัพท์ภาษาจ้วง จำนวน 200 คำ ผู้วิจัยกำหนดคุณสมบัติของผู้บอกภาษาดังนี้

1) แบ่งช่วงอายุของผู้บอกภาษาออกเป็น 3 กลุ่ม เพื่อให้เห็นความแตกต่างในแต่ละช่วงของอายุและการเปลี่ยนแปลงที่กำลังดำเนินอยู่ คือ

1.1 กลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป เป็นตัวแทนของภาษาจ้วงดั้งเดิม จำนวน 15 คน

1.2 กลุ่มอายุ 30 – 50 ปี เป็นตัวแทนของภาษาจ้วงปัจจุบัน จำนวน 15 คน

1.3 กลุ่มอายุ 10– 20 ปี เป็นตัวแทนของภาษาจ้วงในอนาคต จำนวน 15 คน

ทั้งนี้ การแบ่งผู้บอกภาษาเป็น 3 กลุ่มเนื่องด้วย ผู้บอกภาษามีอายุต่างกัน ความรู้ หรือการใช้ชีวิตต่างกัน ภาษาที่สื่อสารจะมีความต่าง หรือสำเนียงไม่เหมือนกัน

2) เป็นผู้ที่มีภูมิลำเนาปัจจุบันอยู่ในบริเวณจุดเก็บข้อมูล กรณีผู้ที่เคยย้ายไปอยู่ที่อื่นชั่วคราวระยะเวลาหนึ่ง เช่น การไปศึกษาต่อ การทำงานเมืองอื่นหรือมณฑลอื่น ผู้นั้นจะต้องใช้ชีวิตในบริเวณจุดเก็บข้อมูลรวมถึงเวลาปัจจุบันไม่น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของอายุของบุคคลนั้น และสามารถพูดภาษาถิ่นของตนเองได้ หากผู้บอกภาษาเป็นคนในเขตเมืองจิ้งซีที่ย้ายถิ่นจากเมืองอื่นหรือมณฑลอื่นต้องอาศัยอยู่ที่บริเวณเก็บข้อมูลไม่น้อยกว่า 10 ปี

2. การสร้างเครื่องมือวิจัยที่ใช้ในการศึกษา

ผู้วิจัยนำคำศัพท์ภาษาจ้วงที่ใช้พูดในชีวิตประจำวัน จำนวน 200 คำ เป็นคำศัพท์ที่ได้รับการรวบรวมว่าเป็นคำศัพท์ดั้งเดิมจากหนังสือชื่อเรื่อง “การวิจัยภาษาจ้วงของจิ้งซี” ของนักวิจัยประเทศจีน Zheng Yiqing มาจัดทำในรูปแบบของบัตรคำ โดยก่อนนำไปใช้ในการเก็บข้อมูล ได้มีการนำไปทดสอบความถูกต้องกับผู้บอกภาษาจ้วง จำนวน 10 คน นอกจากนั้น ผู้วิจัยได้จัดทำแบบบันทึกข้อมูลคำศัพท์ในรูปของตาราง

ประกอบด้วย รูปภาพของคำศัพท์ คำศัพท์ภาษาไทยและคำศัพท์ภาษาจ้วง ในการบันทึกข้อมูลผู้วิจัยบันทึกด้วยสัทอักษรสากล (I.P.A.)

3. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย

3.1 การทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพลังชีวิตของภาษาจ้วง มณฑลกว๋างสี ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน และวิเคราะห์งานเพื่อให้ได้ข้อมูลและแนวทางการทำวิจัยโดยแบ่งการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เป็น 4 ประเด็น ได้แก่

1. ภูมิหลังของกลุ่มชาติพันธุ์จ้วง
 - 1.1 ประวัติศาสตร์ของกลุ่มชาติพันธุ์จ้วง
 - 1.2 ประชากร
 - 1.3 ถิ่นที่อยู่อาศัย
 - 1.4 ภาษา
 2. ภาษาและลักษณะเฉพาะของภาษาจ้วง
 - 2.1 ความหมายและการแบ่งกลุ่มของภาษาจ้วง
 - 2.2 ลักษณะเฉพาะของภาษาจ้วง
 3. กรอบแนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย
 - 3.1 กรอบแนวคิดเรื่องการแปรภาษา
 4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาจ้วง
 - 4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปรภาษา
- 3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลภาษาจ้วงจากทั้งเขตเมืองและเขตชนบทในเมือง จั๊งซี การเก็บข้อมูลดำเนินการใน 2 ระยะ โดยอาจมีการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมในบางสถานการณ์ เป้าหมายคือการรวบรวมคำศัพท์ภาษาจ้วงที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ข้อมูลที่ได้มาจากการสัมภาษณ์ถูกบันทึกทั้งคำพูดและเสียงของผู้ให้สัมภาษณ์ ผู้วิจัยเลือกผู้สัมภาษณ์จากสามกลุ่มอายุ ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ถูกนำมาวิเคราะห์เพื่อหาสาเหตุและปัจจัยที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของภาษาจ้วงในทั้งเขตชนบทและเขตเมือง

4. วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สัทอักษรสากล (I.P.A.) ในการถ่ายทอดเสียง โดยเสียงพยัญชนะ เสียงสระ เสียงวรรณยุกต์ของภาษาจ้วง เป็นดังนี้ หน่วยเสียงพยัญชนะ จำนวน 16 หน่วยเสียง ได้แก่ หน่วยเสียง /p/ /b/ /t/ /d/ /k/ /g/ /c/ /m/ /n/ /f/ /v/ /s/ /h/ /l/ /r/ และ /j/ ภาษาจ้วงมีหน่วยเสียงสระจำนวน 6 หน่วยเสียง ได้แก่ /i/ /e/ /a/ /u/

/o/ และ /w/ เป็นเสียงสระหลักในภาษาจ้วง ภาษาจ้วงมีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ จำนวน 5 หน่วยเสียง ได้แก่ หน่วยเสียงสามัญ หน่วยเสียงเอก หน่วยเสียงโท หน่วยเสียงตรี และหน่วยเสียงจัตวา อย่างไรก็ตาม สามารถพบรูปแปรของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจ้วงได้มากถึง 6-8 เสียง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต่างของเสียงสระว่าเป็นสระเสียงยาวหรือสระเสียงสั้น

กำหนดสัญลักษณ์แทนเสียงวรรณยุกต์ในรูปแบบเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย และขีดเส้นอักษรพิเศษเป็นการถอดเสียงตามการออกเสียงจริง เช่น คำศัพท์ภาษาไทย ‘กิน’ การออกเสียงแบบดั้งเดิม /kín/ คำศัพท์ภาษาไทย ‘ข้าว’ การออกเสียงแบบดั้งเดิม /k^haw/ คำศัพท์ภาษาไทย ‘ผัก’ การออกเสียงแบบดั้งเดิม /p^hiak/

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้นำคำศัพท์จากกลุ่มอายุและถิ่นที่ต่างกันมาเปรียบเทียบเพื่อหาการเปลี่ยนแปลงของคำศัพท์ภาษาจ้วง การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะและเสียงสระ การเปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์ และการเปลี่ยนแปลงคำศัพท์ภาษาจ้วงที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาจีนกลางและการสูญเสีย การวิจัยแยกปัจจัยที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเป็นสองประเภท ได้แก่ ปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก ปัจจัยภายในมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะและเสียงสระ รวมถึงการเปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์ ในขณะที่ปัจจัยภายนอกทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของภาษาจีนกลางและการสูญเสียคำศัพท์ในภาษาจ้วง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษาการแปรของคำศัพท์ภาษาจ้วงที่กำลังดำเนินอยู่ของภาษา 3 รุ่นอายุ ทศนคติที่มีต่อภาษาของผู้พูดภาษาจ้วง และพลังชีวิตของภาษาจ้วง มีแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

1. การแปรของคำศัพท์ภาษาจ้วง 3 รุ่นอายุ เป็นการเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงด้านเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ ตลอดจนความหมายของคำศัพท์ภาษาจ้วง จำนวน 200 คำ ใช้วิธีการศึกษาภาษาร่วมสมัย (synchronic study) ซึ่งเป็นการศึกษาภาษาโดยมองภาษาในช่วงเวลาเดียวกันหรือสมัยเดียวกัน เพื่อให้เห็นลักษณะที่แปรไปในภาษานั้น ๆ ตามแนวของภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistics) คือ วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรภาษา ในงานวิจัยนี้คือ ตัวแปรด้านอายุ และตัวแปรด้านถิ่นที่อยู่อาศัย นั่นคือภาษาจ้วงที่พูดในเมืองจิ้งซี มณฑลกว่างสี ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน และภาษาจ้วงที่พูดในชนบท มณฑลกว่างสี ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ว่ามีการแปรในลักษณะใดบ้าง และนำข้อมูลด้านปัจจัยทางสังคมภายนอกภาษา (external sociolinguistics factors) คือการสัมผัสภาษา (language contact) ว่ามีบทบาทต่อการกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของภาษาหรือไม่ รวมทั้งสันนิษฐานเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นของภาษาจ้วงในอนาคต

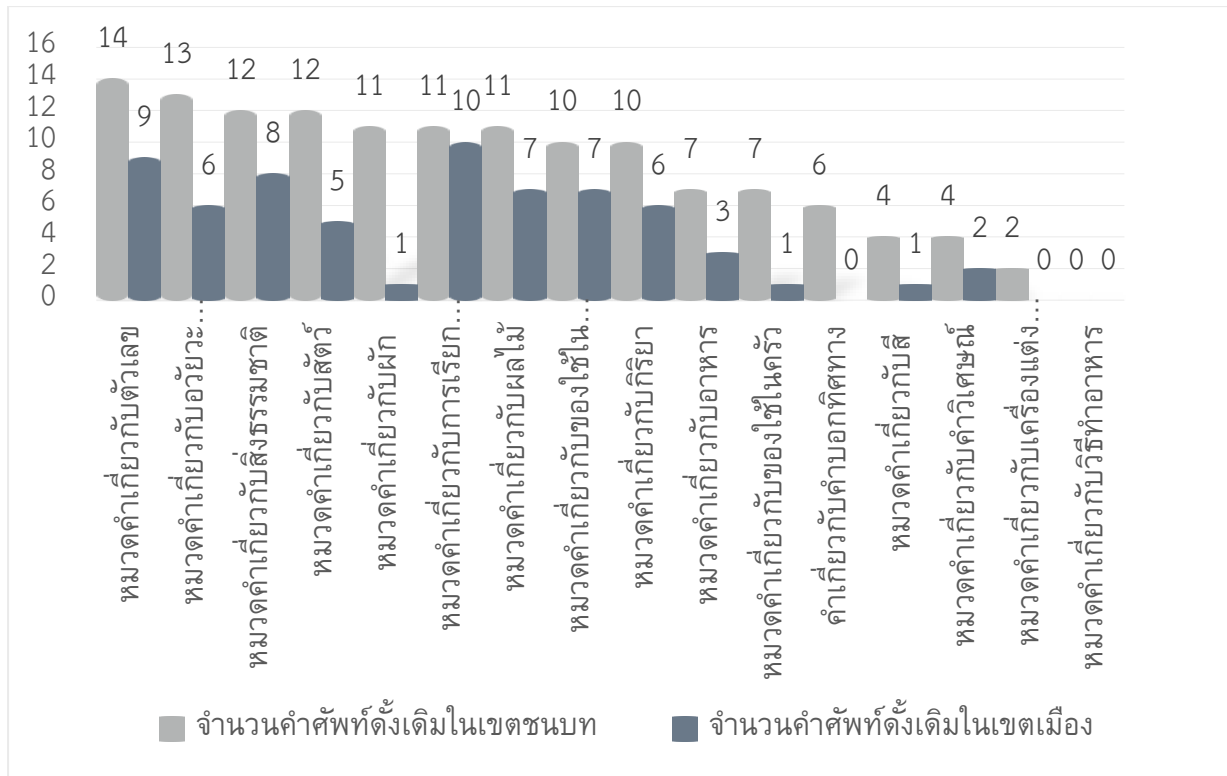
2. การศึกษาทัศนคติที่มีต่อภาษาจ้วง ผู้วิจัยใช้กรอบแนวคิดที่ว่า หากผู้พูดภาษาที่มีความสามารถในการใช้ภาษาจ้วงทั้งทักษะการพูดและการฟัง ใช้ภาษาจ้วงในแวดวงภาษาที่หลากหลายและกว้างขวาง ตลอดจนมีมุมมอง ทัศนคติที่ดีต่อภาษาของตนเองในเชิงบวก ย่อมสะท้อนให้เห็นแนวโน้มการคงอยู่ของภาษาจ้วง

3. การศึกษาพลังชีวิตของภาษาจ้วง ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลใช้กรอบด้านภาษาศาสตร์สังคมซึ่งมีการใช้ภาษาและทัศนคติต่อภาษาเป็นตัวแปรสำคัญในการวัดระดับพลังของชีวิตภาษา กล่าวคือ ผลของการแปรค่าศัพท์ และทัศนคติที่มีต่อภาษาจ้วง จะสะท้อนให้เห็นพลังชีวิตของภาษาจ้วง มณฑลกว๋างสี ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ตลอดจนสามารถคาดการณ์แนวโน้มของภาษาจ้วงในอนาคต

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยนำบัตรคำ 200 คำ แบ่งเป็น 16 หมวด ได้แก่ 1) หมวดคำเกี่ยวกับตัวเลข 2) หมวดคำเกี่ยวกับวิธีทำอาหาร 3) หมวดคำเกี่ยวกับอวัยวะร่างกาย 4) หมวดคำเกี่ยวกับธรรมชาติ 5) หมวดคำเกี่ยวกับสัตว์ 6) หมวดคำเกี่ยวกับผัก 7) หมวดคำเกี่ยวกับการเรียกญาติในครอบครัวและตำแหน่ง 8) หมวดคำเกี่ยวกับผลไม้ 9) หมวดคำเกี่ยวกับของใช้ในชีวิตประจำวัน 10) หมวดคำเกี่ยวกับกริยา 11) หมวดคำเกี่ยวกับอาหาร 12) หมวดคำเกี่ยวกับของใช้ในครัว 13) คำเกี่ยวกับคำบอกทิศทาง 14) หมวดคำเกี่ยวกับสี 15) หมวดคำเกี่ยวกับคำวิเศษณ์ และ 16) หมวดคำเกี่ยวกับเครื่องแต่งกาย เพื่อให้เห็นผลการวิเคราะห์ของการแปรค่าศัพท์ภาษาจ้วงของเขตชนบท ภาคใต้ของเมืองจิ้งซีและเขตเมืองและภาคเหนือของเมืองจิ้งซีและผลการเปรียบเทียบ 2 เขตพื้นที่ จากการวิเคราะห์การแปรค่าศัพท์ภาษาจ้วงทั้ง 2 เขตพื้นที่พบว่า มีทั้งการใช้คำศัพท์ภาษาจ้วงดั้งเดิมและการแปรค่าศัพท์ภาษาจ้วง ผลการวิจัยเป็นดังนี้

1. คำศัพท์ภาษาจ้วงดั้งเดิม

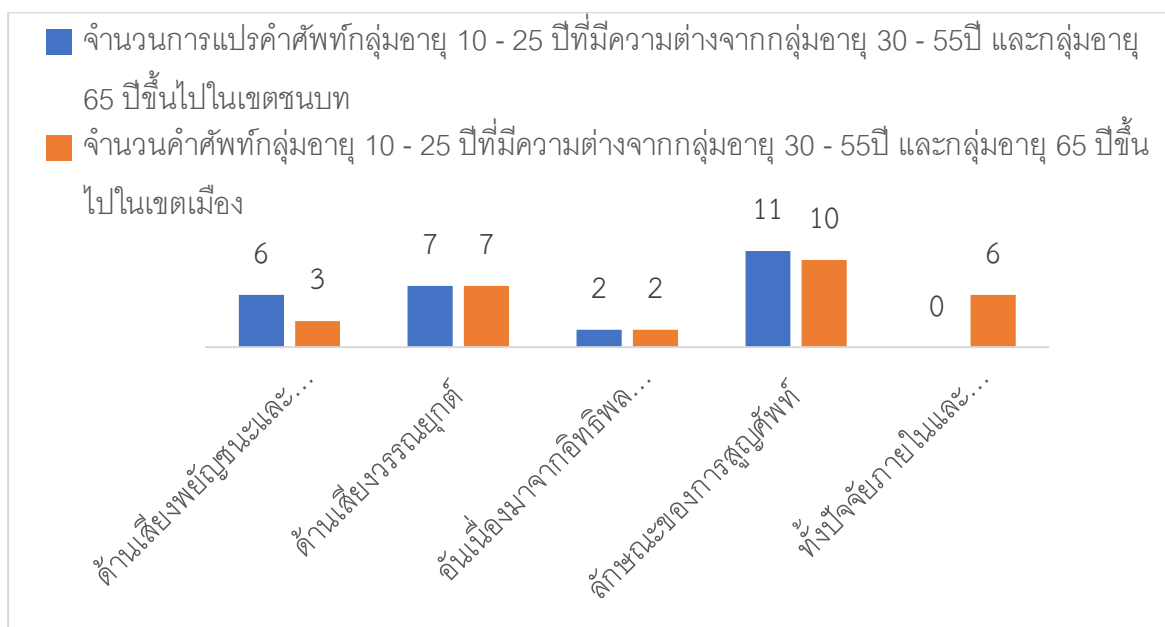
แผนภูมิที่ 1 การเปรียบเทียบคำศัพท์ภาษาจ้วงดั้งเดิมของทั้ง 2 ที่

จากแผนภูมิที่ 1 ข้างต้น ผู้พูดภาษาจ้วงในเขตชนบทใช้คำศัพท์ภาษาจ้วงแบบดั้งเดิมเป็นจำนวนมาก แต่ในเขตเมือง ผู้พูดภาษาจ้วงแบบดั้งเดิมมีจำนวนน้อยกว่าเขตชนบท กล่าวคือ จำนวนของคำศัพท์ดั้งเดิมในเขตชนบท ภาคใต้ของเมืองจิ้งซี ใช้คำศัพท์ภาษาจ้วงดั้งเดิมมากเป็นจำนวนถึง 134 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 67 และคำศัพท์ดั้งเดิมของเขตเมือง ภาคใต้ของเมืองจิ้งซีมีจำนวน 66 คำ สัดส่วนอยู่ที่ร้อยละ 33

2. คำศัพท์ภาษาจ้วงที่มีการแปร

2.1 การแปรคำศัพท์ภาษาจ้วงกลุ่มอายุ 10 - 25 ปีที่มีความต่างจากกลุ่มอายุ 30 - 55 ปี และกลุ่มอายุ 65 ปีขึ้นไป

จากการวิเคราะห์ของเขตชนบทและเขตเมืองของเมืองจิ้ง เห็นได้อย่างชัดเจนว่า เขตชนบท ภาคใต้ของเมืองจิ้งซี ผู้พูดภาษาจ้วงมีการใช้คำศัพท์ที่ไม่เหมือนภาษาจ้วงดั้งเดิมทั้งด้านเสียงพยัญชนะ เสียงสระและเสียงวรรณยุกต์ จำนวน 26 คำ และในเขตเมืองภาคเหนือของเมืองจิ้งซี พบการใช้คำศัพท์ที่ไม่เหมือนภาษาจ้วงดั้งเดิมในด้านเดียวกัน จำนวน 28 คำ

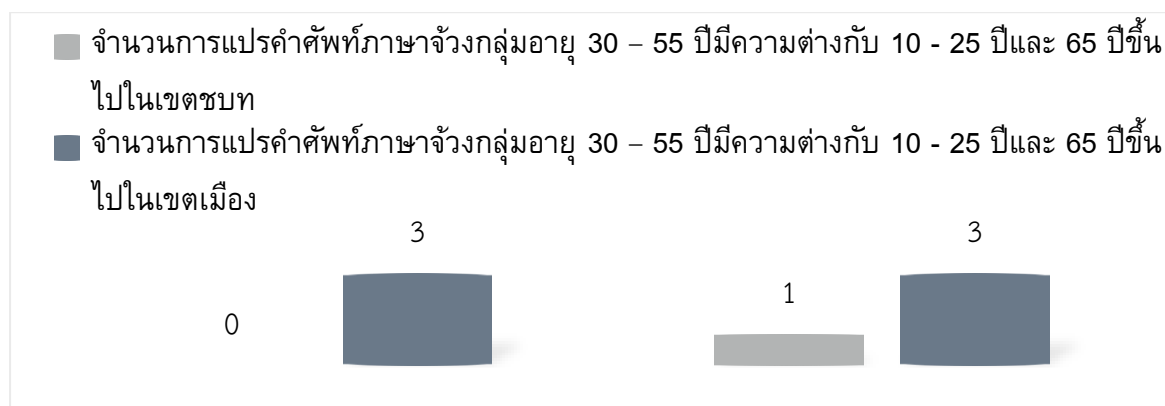

แผนภูมิที่ 2 การแปรคำศัพท์ภาษาจ้วงกลุ่มอายุ 10 - 25 ปีที่มีความต่างจากกลุ่มอายุ 30 - 55 ปี และกลุ่มอายุ 65 ปีขึ้นไปทั้ง 2 ที่

จากแผนภูมิที่ 2 การเปลี่ยนแปลงคำศัพท์ภาษาจ้วงในเขตชนบทและเขตเมืองของเมืองจิ้งซี มีการระบุ 5 ประเด็นหลักของการเปลี่ยนแปลง ได้แก่ 1) การเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะและเสียงสระ 2) การเปลี่ยนแปลงที่คล้ายกับภาษาจีนกลาง 3) การเปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์ 4) การสูญเสีย และ 5) การเปลี่ยนแปลงคำศัพท์ทั้งจากปัจจัยภายในและภายนอก จากข้อมูลในแผนภูมิ พบว่าการเปลี่ยนแปลงในด้านพยัญชนะและเสียงสระเกิดขึ้นมากในเขตชนบทเมื่อเทียบกับเขตเมือง การเปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์และการแปรที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาจีนกลางเกิดขึ้นในทั้งสองเขตพื้นที่เท่ากัน การสูญเสียเกิดขึ้นมากในเขตชนบทเมื่อเทียบกับเขตเมือง การเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวกับทั้งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกปรากฏเฉพาะในเขตเมืองสำหรับกลุ่มอายุ 10-25 ปี การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นมากที่สุดที่สุดในทั้งสองพื้นที่คือการสูญเสีย ในขณะที่การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นน้อยที่สุดคืออันเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาจีนกลาง

2.2 การแปรคำศัพท์ภาษาจ้วงกลุ่มอายุ 30 - 55 ปีมีความต่างกับ 10 - 25 ปีและ 65 ปีขึ้นไป

จากการวิเคราะห์ทั้งเขตชนบทหัวต้งและเขตเมืองของเมืองจิ้งซีในกลุ่มอายุ 30 - 55 ปี พบประเด็นการแปรคำศัพท์ปัจจัยภายนอกด้วยการแปรคำศัพท์ภาษาจ้วงอันเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาจีนกลางของเขตชนบทจำนวน 1 คำ ปัจจัยภายในด้วยการแปรคำศัพท์ภาษาจ้วงทั้งพยางค์ เสียงวรรณยุกต์และเสียงสระและปัจจัยภายนอกด้วยการแปรคำศัพท์ภาษาจ้วงอันเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาจีนกลางของเขตเมืองจำนวน 6 คำ ดังแผนภูมิต่ำล่างนี้

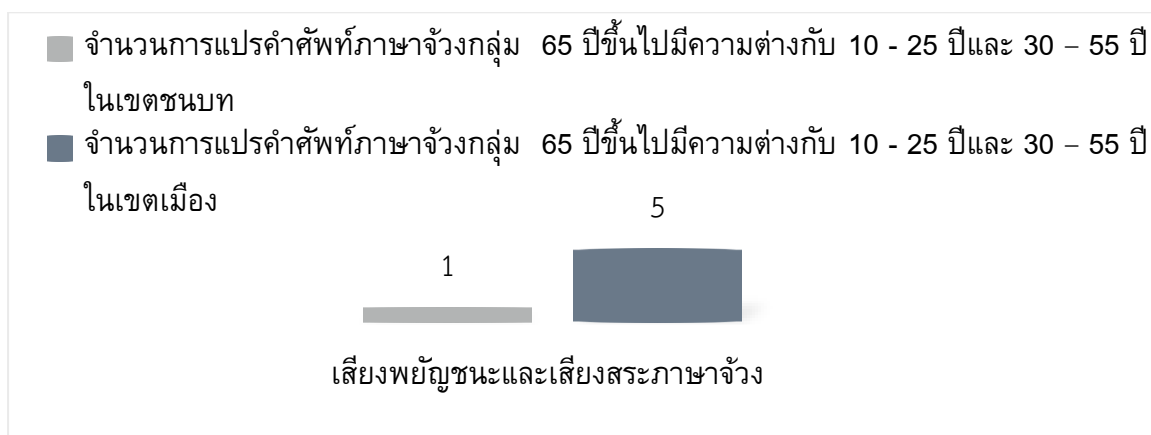

แผนภูมิที่ 3 การแปรคำศัพท์ภาษาจ้วงกลุ่มอายุ 30 - 55 ปีมีความต่างกับ 10 - 25 ปี และ 65 ปีขึ้นไปทั้ง 2 ที่

จากข้อมูลในแผนภูมิที่ 3 มีการเปลี่ยนแปลงคำศัพท์ภาษาจ้วงในกลุ่มอายุนี้ทั้งในเขตชนบทและเขตเมืองโดยเฉพาะในเขตชนบทมีการแปรคำศัพท์จากปัจจัยภายนอก เช่น การเปลี่ยนแปลงพยางค์ เสียงวรรณยุกต์ และเสียงสระ ส่วนในเขตเมือง การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นทั้งจากปัจจัยภายในและภายนอก รวมถึงอิทธิพลของภาษาจีนกลาง แผนภูมิที่ 3 นี้ ยังชี้ให้เห็นว่าเขตชนบทยังคงใช้คำศัพท์ภาษาจ้วงดั้งเดิมเป็นจำนวนมาก และได้รับผลกระทบจากสิ่งภายนอกน้อยกว่าเขตเมือง ในเขตเมือง กลุ่มอายุ 30-55 ปี ซึ่งเติบโตมาพร้อมกับการพัฒนาของสังคมและมีประสบการณ์ในการทำงานและเรียนรู้สิ่งใหม่ ยังคงใช้ภาษาจ้วงในการสื่อสารกับครอบครัวตั้งแต่เด็ก ดังนั้น พวกเขาจึงสามารถใช้คำศัพท์ภาษาจ้วงดั้งเดิมได้ แต่ยังต้องการสื่อสารกับกลุ่มวัยรุ่นที่ใช้ภาษาจ้วงน้อยลงหรือใช้คำศัพท์ที่มีการเปลี่ยนแปลง สิ่งนี้ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงในการใช้ภาษาจ้วงด้วยทั้งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก

2.3 การแปรคำศัพท์ภาษาจ้วงในกลุ่มอายุ 65 ปีขึ้นไปมีความต่างกับกลุ่มอายุ 10 - 25 ปีและกลุ่มอายุ 30 - 55 ปี

จากการวิเคราะห์ ได้พบประเด็นการแปรคำศัพท์ภาษาจ้วงด้วยปัจจัยภายใน จำนวน 6 คำ เขตชนบท 1 คำ เขตเมือง 5 คำ ซึ่งเป็นการแปรด้วยด้านเสียงพยัญชนะและเสียงสระภาษาจ้วง เป็นกลุ่มที่ใช้ภาษาจ้วงแบบดั้งเดิมได้มากที่สุด ตามแผนภูมิข้างล่าง

แผนภูมิที่ 4 การแปลคำศัพท์ภาษาจ้วงในกลุ่มอายุ 65 ปีขึ้นไปมีความต่างกับกลุ่มอายุ 10 - 25 ปี และกลุ่มอายุ 30 - 55 ปีทั้ง 2 ที่

การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงคำศัพท์ภาษาจ้วงในเขตชนบทและเขตเมืองแสดงให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นจากปัจจัยภายในเท่านั้น ในเขตชนบท ผู้พูดภาษาจ้วงยังคงใช้คำศัพท์ดั้งเดิมอย่างกว้างขวาง ในขณะที่ในเขตเมือง โดยเฉพาะในเมืองจิ้งซี ภาษาจ้วงได้พัฒนาและเปลี่ยนแปลงมากกว่าในชนบท การศึกษายังพบว่าการเปลี่ยนแปลงนี้ไม่ได้รับผลกระทบจากเวลาหรือปัจจัยภายนอก แต่จำกัดเฉพาะเสียงพยัญชนะ เสียงสระ เสียงวรรณยุกต์ และโครงสร้างพยางค์ ความหมายของคำศัพท์ไม่เปลี่ยนแปลง การศึกษานี้สะท้อนว่าผู้พูดในกลุ่มอายุนี้ได้เรียนรู้ภาษาจ้วงจากบรรพบุรุษตั้งแต่เด็กและยังคงรักษามรดกทางภาษาไว้ได้เป็นอย่างดี การเปลี่ยนแปลงในการใช้คำศัพท์จึงเกิดขึ้นเพื่อการสื่อสารที่สะดวกและใกล้ชิดกับภาษาที่คนรุ่นใหม่ใช้ในชีวิตประจำวัน

2.4 การแปลคำศัพท์ภาษาจ้วงในกลุ่มอายุ 10 - 25 ปี กลุ่มอายุ 30 - 55 ปี และกลุ่มอายุ 65 ปีขึ้นไปมีความต่างกัน

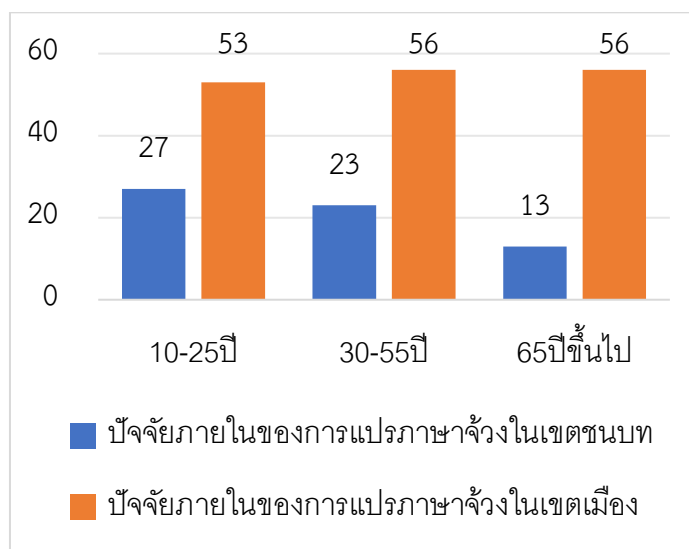
จากการวิเคราะห์พบว่า คำศัพท์ภาษาจ้วงในทั้งเขตชนบทและเขตเมือง ผู้พูดภาษาจ้วงทั้ง 30 คน มีการเปลี่ยนแปลงในการใช้คำศัพท์จ้วงทั้งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก ในเขตชนบทมีจำนวน 39 คำ ในเขตเมือง มีจำนวน 72 คำ จากการแปลคำศัพท์ทั้ง 2 เขต พบการแปลด้านเสียงพยัญชนะ เสียงสระและเสียงวรรณยุกต์ ด้านการแปลคำศัพท์ภาษาจ้วงอันเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาจีนกลางและด้านการแปลคำศัพท์ภาษาจ้วงในลักษณะของการสูญเสียศัพท์ ตามแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 5 การแปรคำศัพท์ภาษาจ้วงในกลุ่มอายุ 10 - 25 ปี กลุ่มอายุ 30 - 55 ปี และกลุ่มอายุ 65 ปีขึ้นไปมีความต่างกันทั้ง 2 ที่

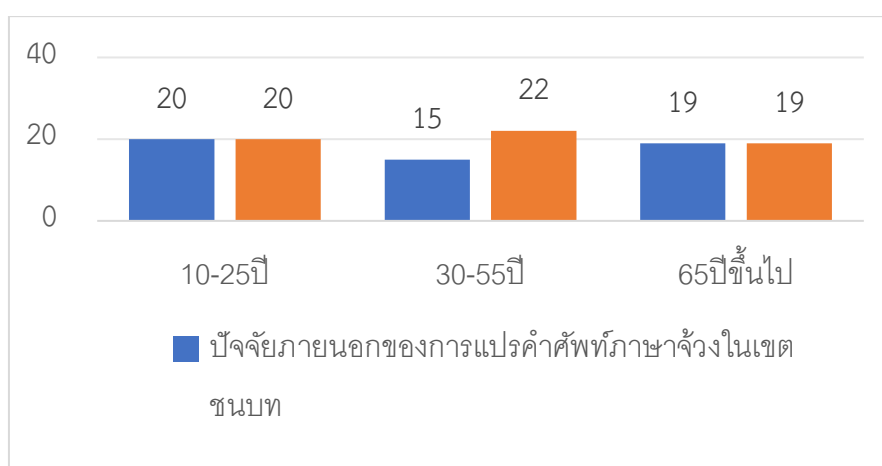
จากข้อมูลในแผนภูมิที่ 5 พบว่าในเขตชนบท การเปลี่ยนแปลงคำศัพท์ภาษาจ้วง 3 กลุ่มอายุมีจำนวนน้อยกว่าเขตเมือง สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นว่าการพัฒนาทางสังคมและเศรษฐกิจในเขตเมืองมีผลกระทบต่อการใช้ภาษาจ้วง ผู้พูดภาษาจ้วงในเขตเมืองได้รับอิทธิพลจากปัจจัยภายนอกมากกว่าในเขตชนบท เช่น สื่อสังคมออนไลน์ ภาษาทางการ ภาษาจีนกลาง และภาษาของประเทศอื่นๆ ผลที่ตามมาคือ การใช้ภาษาจ้วงในเขตเมืองมีความหลากหลายและสมบูรณ์มากขึ้น อย่างไรก็ตาม การเปลี่ยนแปลงนี้ยังส่งผลให้ภาษาจ้วงในเขตเมืองเสื่อมโทรมและมีการเปลี่ยนแปลงการใช้คำ ซึ่งแตกต่างจากการรักษาลักษณะดั้งเดิมของภาษาในเขตชนบท

จากการวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้รวบรวมคำศัพท์ที่มีการแปรทั้ง 3 กลุ่มอายุ และแยกกลุ่มอายุตามปัจจัยทั้ง 2 ด้าน จากผลการวิเคราะห์ สามารถเห็นว่า คำศัพท์ที่มีการแปรด้านปัจจัยภายใน ผู้พูดภาษาจ้วงในเขตเมือง มีการแปรมากกว่าในเขตชนบทและจำนวนคำศัพท์ที่มีการแปรในทั้ง 3 กลุ่มอายุมีความต่างอย่างมาก คำศัพท์ในเขตชนบทมีการแปรมากที่สุดอยู่ในกลุ่มอายุ 10-25 ปี และคำศัพท์ที่มีการแปรน้อยสุดอยู่ในกลุ่มอายุ 65 ปีขึ้นไป แต่ในเขตเมืองนอกจากมีจำนวนคำศัพท์ที่มีการแปรมากกว่าเขตในชนบทแล้ว ยังพบประเด็นว่าจำนวนคำศัพท์ที่มีการแปรในกลุ่มอายุ 10-25 ปี น้อยที่สุดในทั้ง 3 กลุ่มอายุ จำนวนคำศัพท์ที่มีการแปรในกลุ่มอายุ 30-55 ปีและกลุ่มอายุ 65 ปีขึ้นไปมากสุดในทั้ง 3 กลุ่มอายุ ตามแผนภูมิดังต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 6 การแปลของคำศัพท์จากปัจจัยภายในของทั้ง 2 ที่

คำศัพท์ที่มีการแปรด้านปัจจัยภายนอก ผลการวิเคราะห์ต่างกับปัจจัยภายในอย่างมาก ในเขตเมืองมีการแปรมากกว่าในเขตชนบทและจำนวนคำศัพท์ที่มีการแปรในทั้ง 3 กลุ่มอายุมีความต่างอย่างมาก จำนวนคำศัพท์ที่มีการแปรในเขตเมืองมากที่สุดอยู่ในกลุ่มอายุ 30-55 ปี จำนวนของการแปลคำศัพท์ภาษาจ้วงในกลุ่มอายุ 10-25 ปีเท่ากันและจำนวนของการแปลคำศัพท์ภาษาจ้วงในกลุ่มอายุ 65 ปีขึ้นไปเท่ากัน คำศัพท์ที่มีการแปรน้อยสุดอยู่ในกลุ่มอายุ 30-55 ปีของเขตเมือง ตามแผนภูมิดังต่อไปนี้ โดยรวมจำนวนของการแปรทั้ง 3 กลุ่มอายุ ตามแผนภูมิดังต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 7 การแปลของคำศัพท์จากปัจจัยนอกในของทั้ง 2 ที่

การวิจัยเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงคำศัพท์ภาษาจ้วงในทั้ง 3 กลุ่มอายุ แสดงให้เห็นว่ามีความแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มอายุ การเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากปัจจัยภายนอกมีผลน้อยกว่าการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากปัจจัยภายใน การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้มักเกิดจากการใช้ภาษาจ้วงในสถานการณ์ต่างๆ หรือได้รับอิทธิพลจากการใช้ภาษาจ้วงในพื้นที่อื่น เช่น ในเมืองที่พูดภาษาจ้วง การสื่อสารระหว่างกลุ่มอายุต่างๆ และการต่อเนื่องของภาษาจ้วงในยุคต่างๆ ส่งผลให้ภาษาจ้วงดั้งเดิมเปลี่ยนแปลงไปทั้งในเสียงพยัญชนะ เสียงสระ เสียงวรรณยุกต์ และคำพูด แต่การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ยังคงทำให้ภาษาจ้วงรักษาความหมายดั้งเดิมได้

การแปรเปลี่ยนของคำศัพท์ภาษาจ้วงเนื่องจากปัจจัยภายนอกเกิดขึ้นเพราะการพัฒนาและการเติบโตอย่างต่อเนื่องของสังคมและเศรษฐกิจในสาธารณรัฐประชาชนจีน ความเจริญนี้ทำให้ประชาชนมีโอกาสสัมผัสกับสิ่งใหม่ๆ จากโลกภายนอกมากขึ้น เพื่อปรับตัวเข้ากับการพัฒนาที่รวดเร็วและเพื่อความสะดวกในชีวิตประจำวัน ผู้พูดภาษาจ้วงในทั้งเขตเมืองและเขตชนบทจึงเปลี่ยนแปลงการใช้ภาษา โดยเฉพาะในเขตเมืองมีการเปลี่ยนแปลงการใช้ภาษาจีนแทนภาษาจ้วงหรือการใช้คำศัพท์ภาษาจ้วงลดลงมากกว่าในเขตชนบท การเปลี่ยนแปลงนี้สะท้อนให้เห็นว่าคนในเมืองเปิดรับและปรับตัวเข้ากับสิ่งใหม่จากโลกภายนอกได้เร็วกว่าและครอบคลุมกว่าคนในชนบท

การศึกษาการเปลี่ยนแปลงคำศัพท์ภาษาจ้วงในเขตเมืองจิ้งซี มณฑลกว่างซี และชนบทหัวต้ง พบว่าชาวบ้านในชนบทหัวต้งยังคงใช้เสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ของภาษาจ้วงแบบดั้งเดิมมากกว่าในเขตเมือง การแปรคำศัพท์ภาษาจ้วงแบ่งเป็น 2 ประเด็นหลัก ได้แก่ จากปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอก ปัจจัยภายในที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงคือการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจที่รวดเร็ว การได้รับอิทธิพลจากภาษาจ้วงจากพื้นที่อื่น ปัจจัยภายนอกคืออิทธิพลของภาษาจีนกลางและการสูญเสีย การพัฒนาทางเทคโนโลยีที่ก้าวหน้าของจีนได้ทำให้ประชาชนรับอิทธิพลจากหลายภาษา โดยเฉพาะภาษาจีนกลางที่ใช้ในชีวิตประจำวัน แม้ในชนบทก็ได้รับอิทธิพลจากสังคมออนไลน์ ซึ่งส่งผลต่อการใช้ภาษาจ้วง

อภิปรายผลการวิจัย

การวิเคราะห์พลังชีวิตของภาษาจ้วงในเมืองจิ้งซี มณฑลกว่างซี ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างที่สำคัญระหว่างภูมิภาคและกลุ่มอายุ การใช้ภาษาจ้วงในเขตเมืองจิ้งซีภาคเหนือมีอัตราต่ำกว่าในชนบทตอนใต้โดยเฉพาะในกลุ่มอายุ 10-25 ปี ซึ่งการใช้ภาษาจ้วงลดลงในหมู่ชาวเมืองเนื่องจากระบบการศึกษาและสื่อส่งเสริมการใช้ภาษาจีนกลางหรือภาษาอื่นๆ ในกลุ่มอายุ 30-55 ปี และมากกว่า 65 ปี โดยเฉพาะในชนบทภาษาจ้วงยังคงเป็นภาษาหลักในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน แสดงถึงความพยายามในการรักษาภาษาดั้งเดิมการสำรวจภาคสนามพบว่า ผู้สูงอายุในชนบทและเมืองยังคงสามารถใช้และอ่านภาษาจ้วงแบบดั้งเดิมได้ โดยมีเพียงส่วนน้อยที่มีการเปลี่ยนแปลงในการออกเสียง แต่ในกลุ่มเยาวชน โดยเฉพาะในเมือง พบว่ามีจำนวนมากที่ไม่รู้วิธีการใช้ภาษาจ้วง ยืนยันว่าการใช้ภาษาจ้วงได้รับผลกระทบจาก

อายุ ระดับการศึกษา และภูมิภาค ตามแนวคิดของปริญญา ทองประภา (2554) ว่า การเปลี่ยนแปลงภายในภาษาเดียวกันสร้างความหลากหลายแต่ไม่เปลี่ยนความหมาย มีหลายสถานการณ์ เช่น การใช้ภาษาในพื้นที่หรือสถานการณ์ต่างกัน ระหว่างคนเพศเดียวกันหรือต่างเพศ ในกลุ่มอายุต่างกัน หรือสถานะทางสังคมแตกต่างกัน การเปลี่ยนแปลงมีหลายรูปแบบ เช่น การออกเสียง การใช้คำ หรือไวยากรณ์ ทั้งหมดนี้เปลี่ยนแปลงได้โดยไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลงและแนวคิดของพินรัตน์ อัครวัฒนากุล (2555) ที่เสนอว่า อายุเป็นตัวแปรทางสังคมของผู้พูดที่สำคัญเพราะมีผลต่อการแปรของภาษางานวิจัยที่ศึกษาการแปรของภาษามีหลายระดับ โดยเฉพาะระดับเสียงและระดับการใช้คำ โดยกำหนดให้อายุของผู้พูดเป็นตัวแปรทางสังคม ยังสอดคล้องกับหนังสือวิชาการของ สมทรง บุรุษพัฒน์ (2561) จากหนังสือเรื่อง “มองไทดำผ่านคำเรียกญาติ” ว่า ภาษาไทดำทั้ง 3 ประเทศ และภาษาตระกูลไปอื่น ๆ มีจำนวนคำเรียกญาติพื้นฐานแตกต่างกัน แต่มีการจำแนกมิติความแตกต่าง 5 ประการเท่ากัน คือ รุ่นอายุ สายเลือด อายุ เพศ และฝ่ายพ่อหรือแม่ ภาษาไทดำยังคงรักษาศัพท์ดั้งเดิมของคนไว้ได้โดยไม่ได้รับอิทธิพลจากภาษามาตรฐานในประเทศไทย ลาว และเวียดนาม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยว่า จากการสำรวจภาคสนามเกี่ยวกับภาษาจ้วงในเขตจิ้งซี ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้อยู่อาศัยในชนบทและในเมืองเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาจ้วงของสมาชิกครอบครัวและญาติพี่น้อง เนื่องจากสามารถเห็นความแตกต่างในการแสดงออกคำศัพท์ภาษาจ้วงของสมาชิกครอบครัวและญาติในแต่ละช่วงอายุ เพศ และชนชั้นทางสังคมได้อย่างชัดเจน จากผลการวิจัยพบว่า ผู้สูงอายุในชนบทและในเมืองยังคงสามารถใช้การออกเสียงและการอ่านภาษาจ้วงแบบเดิมได้ มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่มีการเปลี่ยนแปลงในการออกเสียงแต่ความหมายยังคงเดิมแต่ในกลุ่มเยาวชนพบว่ามีความแตกต่างในการออกเสียงและการอ่านอย่างชัดเจน โดยเฉพาะในกลุ่มเยาวชนที่อาศัยอยู่ในเมืองมีจำนวนมากที่ไม่รู้วิธีการใช้ภาษาจ้วงในการแสดงออก ซึ่งยืนยันได้ว่าการใช้ภาษาจ้วงได้รับผลกระทบจากอายุ ระดับการศึกษา และภูมิภาคอย่างชัดเจน

การเปลี่ยนแปลงของภาษาจ้วงได้รับอิทธิพลจากทั้งปัจจัยภายในและภายนอก ปัจจัยภายใน เช่น เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมและโครงสร้างทางสังคม มีบทบาทสำคัญในการรักษาภาษาจ้วง โดยเฉพาะในพื้นที่ชนบท การเคารพและสืบทอดวัฒนธรรมดั้งเดิมช่วยให้ภาษาจ้วงคงความมีชีวิตชีวา ในขณะที่ปัจจัยภายนอก เช่น การพัฒนาเศรษฐกิจ การขยายตัวของเมือง และการสื่อสารกับโลกภายนอก ส่งผลกระทบต่อการเลือกใช้ภาษาของคนหนุ่มสาวในเขตเมือง ปัจจัยเหล่านี้ทำให้การใช้ภาษาจ้วงในเขตเมืองลดลง สะท้อนถึงการปรับตัวตามการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเศรษฐกิจ

ข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่องพลังชีวิตของภาษาจ้วง มณฑลกว่างสี ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ยังมีประเด็นอื่นที่ควรศึกษาเพิ่มเติม แยกเป็น 2 ด้าน ดังนี้

1. ด้านวิชาการ

1.1 ควรศึกษาเกี่ยวกับพลังชีวิตของภาษาจ้วง มณฑลกว่างสี ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนที่พูดในเมืองต่างๆเพื่อเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง ตลอดจนปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อคงอยู่ของภาษาจ้วง

1.2 ควรศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อภาษาตระกูลไทภาษาต่างๆที่ใช้พูดในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน อันจะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนหรือกำหนดนโยบายภาษาของกลุ่มชาติพันธุ์

1.3 ควรศึกษาการแปรของภาษากลุ่มชาติพันธุ์ของประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนเพื่อหาลักษณะการแปรของภาษา และปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อแปรของภาษา จากผลการศึกษาจะนำไปสู่การดำรงภาษาต่อไป

2. ด้านนโยบายและปฏิบัติการ

2.1 เนื่องจากงานวิจัยศึกษาเฉพาะทัศนคติของกลุ่มชาติพันธุ์จ้วง เขตมณฑลกว่างสี เพื่อให้เกิดการครอบคลุมกลุ่มชาติพันธุ์จ้วง อาจขยายขอบเขตการเก็บข้อมูลให้มากและกว้างขึ้น หรือศึกษาทัศนคติที่มีต่อภาษาชนกลุ่มน้อย กลุ่มต่างๆของไทย ในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งนอกจากจะทำให้เห็นการเปรียบเทียบทัศนคติของกลุ่มชาติพันธุ์เหล่านี้ แล้วยังจะเป็นประโยชน์ ด้วยการกำหนดนโยบาย และการวางแผนภายใต้ของรัฐบาลในอนาคตต่อไป

2.2 การศึกษาการดำรงอยู่ของกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน หรือการดำรงอยู่ของภาษาต่างๆในตระกูลไท ซึ่งจะทำให้เห็นความเข้มแข็งและการถดถอยของภาษาต่างๆ ในตระกูลไท ตลอดจนถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อดำรงอยู่ของภาษากลุ่มชาติพันธุ์ไทลักษณะร่วม และศึกษาเฉพาะของการดำรงอยู่เหล่านี้ เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กาน หยิง, ธนานันท์ ตรงดี และคู่ เสียวฉิน. (2553). *การศึกษาศัมพันธ์ทางวัฒนธรรมในด้านการดำเนินชีวิตและการผลิตของไทย จ้วง และจีนกว่างต้งโดยศึกษาจากคำร่วมเชื้อสาย. ในอีสานศึกษาความหลากหลาย ทางวัฒนธรรม. วิทยานิพนธ์. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.*
- ปริญญญา ทองประภา. (2554). *การแปรของภาษา (Language Variations). ออนไลน์. สืบค้น 25 มกราคม 2563. แหล่งที่มา : <https://www.gotoknow.org/posts/438894>.*

- พิณรัตน์ อัครวัฒนากุล. (2544). *การศึกษาเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์ในภาษาของคน “ลาว” คน “ญ้อ” และคน “ผู้ไท” ในอำเภอธาตุพนม จังหวัดนครพนม*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วาริต เจริญราษฎร์. (2563). การแปรการใช้คำกริยาภาษาตากใบ (เงาะเห) ตามระดับอายุของผู้ใช้ภาษาในตำบลเงาะเหตากใบ จังหวัดนราธิวาส. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี*. 14 (1)
- หยิงหยิง เหลียง. (2562). *ความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับชมซีรีส์วายไทยกับทัศนคติที่มีต่อชายรักชายของชาวจีนในเขตปกครองตนเองกว่างซีจ้วง*. วิทยานิพนธ์. หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารเชิงกลยุทธ์. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- สมทรง บุรุษพัฒน์. (2561). *จากหนังสือเรื่อง “มองไทดำผ่านคำเรียกญาติ*. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- Fishman, J. (1972). *The sociology of language*. Rowley, Massachusetts: Newbury House Publishers.
- Liang Zhenshi. (1984). A Brief Discussion on the Kinship between Zhuang Language and Chinese [J]. *Journal of Guangxi University (Philosophy and Social Sciences Edition)*, 1984 (02), 20-27.
- Liang Zhenshi. (1984). A Brief Discussion on the Kinship between Zhuang Language and Chinese [J]. *Journal of Guangxi University (Philosophy and Social Sciences Edition)*, 1984 (02), 20-27.
- Summer Institute of Linguistics. (2015). Language vitality. *Online*. Retrieved December 2, 2015. from <http://www.sil.org/languageassessment/language-vitality>.
- The Royal Institute. (2010). *Linguistic dictionary: Applied linguistics* (พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์: ภาษาศาสตร์ประยุกต์). Bangkok: Rungsilp.
- Wei Li. (2009). *A Review of the Influence of Zhuang Language on Guangxi Chinese Dialects. Modern Languages: Late Period*. Language Studies. (6), 101.
- Yuan Shanlai & Huang Nanjing. (2005). Alternations and the External Reasons for Their Prosperity of Guangxi Dominating Languages(Including Local Chinese Dialects and Putonghua. *Journal of Liuzhou Teachers College*. 3, 64 – 67.